

но и повечето отъ названията имъ бѣха на чисто руски езикъ. Всички устави за разнитѣ служби, ржководства и учебници отъ тогавашнитѣ програми сж букваленъ преводъ отъ руски. Влиянието на Русия бѣше толкова голѣмо, впечатлението отъ нейната военна мощъ бѣше тъй силно, щото трѣбваше нѣколко поколѣния за да се освободимъ отъ тѣхъ.

Първитѣ офицери отъ полка, бѣха руси или българи, които сж завършили военното си образование въ рускитѣ военни училища. Първитѣ офицери българи, идватъ едва къмъ 1885 година. Но и до тогава, тѣ бѣха едва половината отъ общото число на офицеритѣ отъ цѣлата ни армия.

Сжщото можемъ да кажемъ и за подофицерскитѣ кадъръ. Отъ началото подофицеритѣ сж били тия оставени отъ изтеглената руска армия или отличилитѣ се по-интелигентни войници отъ ротитѣ.

Чакъ презъ 1889 год., съ заповѣдъ по Военното ведомство № 76 се заповѣдва, когато останатъ на свърхсрочна служба подофицери, да се произвеждатъ въ старши подофицери, следъ като прослужатъ една година и се покажатъ способни за това звание.

Въ Сръбско-Българската война, младата българска армия се покри съ слава на модерното бойно поле.

Тази война създаде силенъ гласкъ въ обучението и възпитанието на българското войнство.

Образуванитѣ учебни команди отъ първитѣ дружинни командири бѣха недостатъчни за уголѣмениятъ съставъ на полка и къмъ 1890 год. се формира полкова учебна команда която, подъ ржководството на специални офицери, подготвя по-добритѣ войници за кадъръ. Образованието въ тѣзи полкови команди се провеждаше пакъ по стариятъ руски образецъ. Най-голѣмото внимание се обръшаше на външния видъ на войника и неговата дисциплина. Изобщо се държеше на подчинеността и почитанието.

Завършилитѣ съ „отличие“ тѣзи полкови команди ефрейтори или „унтеръ офицери“, се пращаха въ дивизионна команда въ гр. Ст. Загора, гдето, следъ нѣколко месечно следване, се завръщаха като „старши унтеръ-офицери“.

Първоначално, подофицеритѣ даваха задължително, чеще служатъ непрекъснато 4 години. Презъ това време, тѣ поемаха командване на взводоветѣ въ ученята, подъ ржководството на ротнитѣ си командири.

Занаятията ставаха повечето време по полето и на лагеръ. Зиме, войницитѣ прекарваха въ казармитѣ на словесни занятия, а лѣте, въ ротни, дружинни и полкови учения.

Особено внимание се обръщаше на издръжливостта на войника, на неговата внушителностъ и готовността му да се самопожертвува, когато стане нужда.

Едва въ 1905 год. стана измѣнението на старитѣ руски устави и ржководства. Новитѣ събития, особено Руско-